

Cătălin NEGOIȚĂ

Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați

DACOPAȚII ȘI „RESCRIEREA” ISTORIEI. CUM POATE O ABERAȚIE, REPETATĂ DE O MIE DE ORI, SĂ DEVINĂ ADEVĂR

„Dacomani” și „dacopați” sunt doi termeni pe care nu-i poți găsi în Dicționarul Explicativ al Limbii Române. Cu toate acestea, sunt mari șanse ca, în scurt timp, aceștia să-și găsească un loc în DEX, datorită faptului că sunt din ce în ce mai utilizați, trecând bariera cărții și a presei scrise și intrând în forță în media audio-vizuală și mai ales, în new media.

De câțiva ani, se constată un curent agresiv de revendicare a unui trecut mitic, universalist, pentru daci și urmașii acestora. În lipsa unei replici ferme din partea specialiștilor, „noii istorici” au prins curaj și au umplut cu elucubrații spațiul online. Aici, credem noi, putem face justa diferențiere dintre dacomani și dacopați. Dacă cei dintâi se mulțumesc să revendice primordialitatea dacilor (tracilor, pentru unii) în dezvoltarea umană, aceasta însemnând apariția omului la Dunărea de Jos, primele unelte, folosirea focului, domesticirea animalelor, apariția scrisului, dacopații trec la ofensivă. Dacii nu sunt numai creatorii civilizației umane cunoscute, ei au cucerit întreaga lume (au ajuns și în America, umilindu-i pe cartaginezi, greci, normanzi și pe Columb), au creat un imperiu universal, de o complexitate aparte, au creat Atlantida, civilizația egipteană, cea greacă, Sumerul, ba chiar civilizațiile central-asiatice și civilizația niponă (dacomani, modești, sugerau *doar* că dacii sunt urmașii atlanților). Dacopații neagă cu fermitate aportul Romei în nașterea poporului român, sugerând aberații de genul „limba vorbită de geto-daci este fie o proto-română, care este strămoșul limbii latine, fie o limbă înrudită cu latina, un soi de proto-latină. Și unii, și ceilalți, neagă procesul de romanizare (era imposibil, spun ei, ca dacii să-și uite limba în 165 de ani - uită, însă, că influențele romane au continuat să se manifeste și după părăsirea Daciei, în 271-275) și nu admit că acest proces putea să aibă loc și în afara celor „14% din Dacia cucerită” - iarăși, o aberație, întrucât limitele Daciei nu coincid cu cele ale României de astăzi.

Evident, pentru dacopați, există o Ocultă care luptă din răspuțeri pentru ca lucrurile acestea să nu fie cunoscute de către publicul larg, iar în acest joc malefic sunt angrenați, deopotrivă, masoni, comitete evreiești,

illuminati, biserica catolică, Occidentul, țările vecine, fundațiile controlate de George Soros etc. La întrebarea de bun simț: de ce nu apar lucrări ale istoricilor români cunoscuți, care să confirme teoriile lor, răspunsul dacopaților este tranșant: pentru că istoricii români sunt lași sau pentru că sunt vânduți intereselor Oculței mondiale.

De remarcat faptul că limita de sus a dacopatiei este atinsă de un studiu apărut în zona online-ului, în care originea dacilor este plasată, undeva, în constelația Andromeda, aceștia venind din depărtări, pentru a civiliza pământul. De prisos să amintim faptul că, mai nou, creștinismul s-a născut în Dacia, pentru că aceasta este Grădina Maicii Domnului, iar Iisus a fost, fără îndoială, dac.

Se poate spune, pe bună dreptate, că astfel de aberații pot fi taxate cu un zâmbet sau neluate în seamă. Ce te faci însă, când elucubrațiile sunt propagate asiduu în spațiul virtual, iar repetarea, de o mie de ori, a unei minciuni, face ca aceasta să fie considerată adevăr? Dramatic este faptul că, la aceste aberații, achiesează mulți, foarte mulți utilizatori ai internetului, fără o pregătire minimă în domeniu, care, fascinați de noutatea și senzaționalul teoriilor pseudo-științifice, transmit, mai departe, informația, iar aceasta se rostogolește ca un bulgăre de zăpadă, creând, încet, încet, avalanșa.

În paralel cu mediul virtual, a înflorit și o bogată literatură în domeniu, care pornește de la aceleași premise și ajunge la „adevăruri tulburătoare” despre daci, ca să cităm titlul unui serial documentar care face furori pe internet, produs de o persoană despre care, oricât de mult ne-am strădui, nu am putut afla ce studii are și care îi sunt competențele în domeniu. Veți spune că fiecare societate are excentricii săi. Afirmatia este corectă, însă, grație internetului, excentricii din ziua de azi pot ajunge, mult mai repede, profeți, decât în vechime.

Scriitorul și publicistul Dan Alexe, autor al unei lucrări care taxează sever deviațiile dacopate, făcea următoarea afirmație:

„toate argumentele dacopaților, fără excepție, sunt naive, ridicole sau, pur și simplu, stupide. Dacopații sunt, în primul rând, extrem de ignoranți. Ei nu cunosc rudimentele lingvisticii (pe care le ignora și primul lor profet, Densușianu.) Argumentele lor trebuie, însă, demontate, unul câte unul, pentru că această aberație începe să fie luată în serios chiar și în presa *mainstream*, cum se poate vedea în mari articole de prin publicații naționale, și n-ar fi de dorit ca mâine să ajungă în manualele de specialitate sau măcar în cele alternative.”[1]

Dan Alexe este cel dintâi care a folosit termenul „dacopat”, care sugerează o dereglare de ordin psihic a celor care au depășit granița simplei adorații

pentru teoriile care preamăreau superioritatea dacilor în istorie (Șerban Cioculescu inventase termenii „dacoman” și „tracoman”).

Dacopații sunt agresivi și atotștiutori. Ei sunt convinși de faptul că dețin adevărul absolut și nu se sfiesc să-i atace, uneori, agresiv, pe cei care nu se aliniază crezului lor. Asta, dacă nu cumva ești catalogat ca fiind vândut.

De ce această orbire naționalistă, la început de secol XXI, când toleranța și interferența culturilor ar trebui să-și spună cuvântul? Pentru a răspunde la această întrebare, este necesar să facem un recurs la istorie. Dacomania a înflorit în secolul al XIX-lea, ca reacție la exclusivismul Școlii Ardelene, care exalta valorile civilizației romane și pe cele ale limbii latine în Dacia cucerită de imperiu. Motivele care îi animau pe corifeii Școlii Ardelene sunt, astăzi, binecunoscute: încercarea de a prezenta națiunea română din Transilvania și Banat ca fiind urmașa unei strălucitoare civilizații. Era o patriotică încercare de a ridica nivelul drepturilor politice, economice, culturale și sociale ale românilor, grav afectate de celebra Unio Trium Natorum (Fraterna Unio), parafată după Răscoala de la Bobâlna, din 1437. Minimizarea, până la excludere, a aportului dac în „construirea” poporului român (să nu uităm că istoria românilor începea de la fondarea Romei) era, evident, o exagerare, scuzabilă, în contextul politic al acelei epoci.

Bogdan Petriceicu Hașdeu va deschide un nou drum, în abordarea acestei probleme, cu studiul *Pierit-au dacii?*, publicat în anul 1860. Încercarea sa de a rupe cu tradiția, să-i spunem, latinopată, a creat o breșă în lumea istoricilor și a lingviștilor, însă, așa cum avea să aprecieze Mircea Eliade, Hașdeu a fost doar un meteor, în lupta aceasta, în care latiniștii erau la putere. Hașdeu a fost atacat brutal, din acest punct de vedere. Să nu uităm anul: 1860, abia se născuse România, prin unirea principatelor, iar Occidentul, cu valorile sale, moderne sau antice, era pe buzele tuturor. Dacă, în studiul său, Hașdeu este relativ ponderat, într-o altă operă, *Etymologicum Magnum Romaniae*, el afirmă că dinastiile din statele medievale românești se trag dintr-o castă de tarabostes de pe vremea lui Burebista[2].

Adevăratul părinte al dacomaniei (sau dacopatiei) este Nicolae Densușianu, a cărui impresionantă lucrare, *Dacia Preistorică*, este publicată, postum, în anul 1913. Iarăși, un an crucial: România intra în războiul balcanic și primea Cadrilaterul, devenind un arbitru în regiune. Un nou timp eroic, demn de a fi legat de trecut. Cartea lui Densușianu este considerată a fi, de către Dan Alexe, „Biblia dacopaților [...] un delir mistic ce demarează încă de la prima pagină...”[3]

Dacia preistorică va stârni o adevărată furtună în mediul academic. Cu atât mai mult cu cât Densușianu era membru corespondent al Academiei:

„Academia Română, apreciind înaltele dvs. calități și activitatea ce ați arătat pentru dezvoltarea culturii între români, v-a ales, în ședința din 15/27 aprilie 1880, *Membbru corespondent* al ei, în Secțiunea istorică.”[4]

Vasile Pârvan, în monumentală sa lucrare, *Getica*, va taxa dur opera lui Densușianu: „Romanul său fantastic *Dacia preistorică*, plin de mitologie și de filologie absurdă, care la apariția sa deșteptă o admirație și un entuziasm nemărginit printre diletanții români în arheologie.”[5] La rândul său, Xenopol cataloga lucrarea ca fiind un produs al șovinismului și nu unul al științei. Dan Alexe este tranșant: „Omul nostru era însă extrem de ignorant într-ale etnografiei și lingvisticii, atât de ignorant, încât nu cunoștea nici măcar principiile elementare ale comparatismului lingvistic, pe atunci, în plină floare.”[6]

Ce afirma Densușianu în opera sa „fantastică”, despre care Istrati, președinte al Academiei Române, scria: „de 40 de ani nu mai trăia decât pentru un anumit scop [...] desmormântarea unui trecut de aur al neamului său.”?[7] Istrati rezumă opera de amploare, care, atenție, beneficiază de un aparat critic absolut impresionant, semn al unei îndelungate munci:

„Dovedește că toată dar absolut toată mitologia zisă greacă, cu care se fălește poporul elin, s-a născut în munții Daciei, între Buzău și Porțile de Fier. Templul cel mai mare al lumii, prin importanța sa extraordinară, a fost pe Bucegi, la Omul.”[8]

Istrati adaugă:

„Dovedește că o ramură principală a acestor pelasgi vorbea o limbă pe care o numește proto-latină și care a dat naștere latinei și limbilor neo-latine! Arată cum acest imperiu [...] (al pelasgilor) s-a scoborât și a înființat Troia, Micena și Roma.”[9]

Concluzia? „Dacia, în istoria acestor timpuri întunecate, apare ca prima metropolă geografică...”[10]

Ciudat sau dramatic, credem noi, este faptul că însuși Densușianu nu ezită să afirme, în opera sa: „Atunci când falsitatea se introduce o dată în istorie, este foarte greu de a o desrădăcina și chiar de a o pricepe.”[11] Profeteie?

În *Dacia Preistorică* asistăm la o întreagă rescriere a istoriei, care este amestecată cu legende de tot felul, în fața căreia până și Dan Brown ar fi

invidios. Iată câteva mostre: Arimii (aromânii) sunt aluatul proto-latin, de unde vin Rimii, ce au înființat Roma;

„Puternicul Soare (Apollo) a vrut să se însoare și n-a găsit d'albă soție decât pe sora sa, (Iana Sânziana, Ileana Cosânzeana) care nu este decât Helena (Troiana) care după o tradițiune greco-romană s-ar fi măritat în insula Leuce, după Achile.”[12];

„Marele Imperiu Pelasgic, în culmea sa, sub Saturn, se desface, la moartea acestuia, în două: partea de sus, cu noi, are pe Tiphon ca împărat, partea de jos pe Osiris, ca împărat, frate de tată cu Tiphon, cu sediul în vechiul Egipt. De aici, rivalități, dorința de preponderență mutuală și războiul.”[13];

Osiris, care vine la Dunăre, în campanie, este numit de localnici Ostrea, de unde vine numele Stroe Novac[14]; „Acțiunea cea mare de război a lui Osiris are în vedere Istrul, iar teatrul luptelor principale este pe teritoriul vechii Dacii, în apropierea Porților de Fier.”[15]; „Din punctul de vedere al etimologiei și al sensului, cuvântul Zal-mox-is nu înseamnă altceva, în limba dacilor decât Zeul-Moș.”[16]; „Promoteu, geniul cel mai superior al lumii pelasge, a fost pus în lanțuri legat de Columna Cerului din Bucegi, care e adevăratul Caucaz.”[17]; „Istoria cultului lui Mithra aparține de la originea sa rasei și teritoriului pelasg de lângă Istru.”[18]

Iată și câteva dintre tilurile unor capitole: *Brazda cea uriașă de plug a lui Novac (Osiris) Un monument comemorativ pentru introducerea agriculturii* [19]; *Rhea era Mama Mare, cu numele de Dochia (Dochiana) în legendele române* [20]; *Columna Cerului din Carpați, un simbol al trinității egiptene* [21]; *Prometeu-Mithra* [22]; *Călătoria lui Hercule la cataractele Istrului din Țara Hyperboreilor, Porțile de Fier* [23]; *Pelasgii sau proto-latinii (arimii)* [24]; *Tribul pelasg al blacilor adică al românilor* [25]; *Limba getilor era o limbă barbară, însă o limbă barbară latină* [26].

S-ar putea spune că uriașul efort depus de către Densușianu ar fi meritat să fie demn de o soartă mai bună. El a trăit cu miturile și obsesiile sale, departe de prieteni și de familie. Nici măcar nu a putut avea bucuria de a vedea publicată opera. *Dacia Preistorică* a apărut după trecerea sa în neființă.

Recursul la trecut a devenit, treptat, o ocupație predilectă. În perioada interbelică, cei care au sugerat astfel de idei au fost tradiționaliștii, care avertizau asupra influenței nefaste a Occidentului nivelator. Un mesaj cu tentă zamolxiană, de recuperare a fondului dacic, a avut și Mișcarea Legionară. Mircea Eliade și alții vor face apel la valorile fundamentale ale nației.

După perioada pro-sovietică din istoria postbelică a României, întoarcerea la „comunismul național” a avut o replică în istorie:

protocronismul. Edgar Papu va publica, în 1974, în revista *Secolul XX*, faimosul eseu *Protocronismul românesc*. Suntem la doar trei ani de la „tezele din iulie” ale lui Ceaușescu, care marcau încheierea relativului liberalism comunist și întoarcerea către realismul socialist.

În articol, Papu face afirmații controversate: *Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie* anticipează literatura barocă, Cantemir este un scriitor romantic, iar Eminescu e precursor al existențialismului și sociologiei moderne. A fost suficientă această scânteie, pentru ca în România să înceapă un amplu proces de glorificare a trecutului. Romanii au început să fie priviți chiorâș, chiar dacă, oficial, se cânta melodia „Pui de lei”, Burebista era glorificat, în anul 1980, pentru crearea „statului dac centralizat”, cu 2050 de ani în urmă, era deschisă o nouă epocă în cinematografia istorică, de glorificare a trecutului. Cu toate acestea, în țară, atitudinea istoricilor a fost relativ decentă (riscai să te faci de râș, în mediul academic, dacă susțineai vehement aberațiile despre superioritatea dacilor, mai apoi, a românilor, în tot și toate). Dar Securitatea a găsit variante pentru a duce propaganda pe un alt plan.

În anul 1980, Iosif Constantin Drăgan publică lucrarea *Noi, Tracii*, cu subtitlul *Istoria multimilenară a neamului românesc*. Cartea apare la editura Dacia. Drăgan era un om de afaceri de origine română, care trăia în Occident. Deși, în tinerețe, cochetase cu extrema dreaptă autohtonă, Iosif Constantin Drăgan nu va ezita să se înhame la carul protocronist al comunismului național. În lucrarea *Noi, Tracii*, Drăgan va relua vechile teze ale lui Densușianu, este drept, pe un ton mult mai moderat. Iată câteva dintre afirmațiile sale: neamurile europene „descind de pe fondul făuritorilor culturilor neolitice din spațiul tragic”[27]; aheii și dorienii proveneau din același spațiu tragic, „din mănoasa vale a Dunării”[28]; înrudirea lingvistică italo-celtică și italo-tracă[29], cu concluzia: de aceea au învățat dacii, într-un timp atât de scurt, latina; simbolurile comune: lupul dacic vs. lupoaica romană[30] etc.

Iată și câteva titluri ale unor capitole din carte: *Tracii dardani, fondatorii Troiei; Aheii și dorienii-făuritorii lumii grecești; Traco-Lydienii-Turdetani în Iberia și în America; Moștenirea lui Alexandru; Imperiul roman-unificator al tracilor*. Concluzia: întreaga civilizație a Antichității și-a avut obârșia în zona Daciei. După cum sugerează unul dintre titluri, strămoșii noștri au ajuns până în America...

După căderea comunismului, în România, libertatea cuvântului, inclusiv cea a cuvântului scris, a înflorit. Prin urmare, au început să fie tipărite, pe lângă opere științifice serioase, și lucrări care, pornind de la

„adevăruri ascunse”, „ocultate” de către misterioșii inamici ai poporului român, redau „adevărata istorie” a acestui popor.

Reprezentantul de seamă al noului curent dacoman, devenit, deja, dacopat, este medicul Napoleon Săvescu, care a creat, în Statele Unite ale Americii, organizația *Dacia Revival International Society*. Din anul 2000, el organizează congrese de „dacologie”, unde sunt lansate tot felul de teorii fantasmagorice, respinse, în corpore, de mediul academic. Săvescu a publicat o lucrare cu un titlu categoric: *Noi nu suntem urmașii Romei*, în care reia, pe un ton agresiv, vechile teze ale lui Densușianu. Am putea spune că această lucrare poate fi catalogată drept *aberatio in integrum*, deoarece, dacă Densușianu, în râvna sa, subiectivă, consultase un număr impresionant de surse istorice, literare, epigrafice, Săvescu trece cu nonșalanță peste toate aceste „piedici”. Cartea sa nu are aparat critic, e scrisă ca un eseu, care amestecă, de-a valma, opinii personale, citate, ba chiar și fragmente de poezii, evident, pro-dacopate, acestea fiind luate drept exemplu în analiza sa „științifică”.

În lucrare, Napoleon Săvescu face un minim de efort pentru a afirma că opiniile sale pot fi subiective și explică ce anume l-a îndemnat să scrie *Noi nu suntem urmașii Romei*: „...am găsit o carte [...], *Dacia preistorică* a lui N. Densușianu, probabil cel mai documentat scriitor al istoriei dacoromânilor, ocazie cu care mi-am schimbat cu 180 de grade noțiunile de istorie a românilor acumulate în școală.”[31] El reia teze mai vechi sau mai noi, cu o inconsistență și o lipsă de logică frapante: „...cum vă explicați că romanii au reușit, în aproximativ 100 de ani, aflați fiind la 1500 de km departe de Roma, performanțe pe care nu au fost în stare să le reproducă în propria lor casă?”[32]; podul de piatră peste Dunăre a fost construit de dacii lui Burebista, Apolodor doar l-a reconstruit[33]; „ce a făcut pentru noi Traian: - Ne-a zdobit și cucerit 14% din Dacia; - Ne-a furat tezaurul. (așa cum mai târziu o vor face și alții.)”[34]; „ce ar avea el (Traian) comun cu noi”, concluzia fiind „ce au avut și alții care ne-au adus marxismul”[35].

Titlurile capitolelor cărții sale sunt la fel de bombastice: *Cel mai mare imperiu dacic al erei noastre* [36]; *Cucerirea Indiei de către poporul carpatin-dunărean* [37]; *Cucerirea Peninsulei Italice de către Carpato-Dunăreni* [38]; *Cucerirea Japoniei de către Carpato-Dunăreni* [39]; *Cucerirea Sumerului (Irakului) de către Carpato-Dunăreni*, cu subtitlul *De la noi a început scrisul* [40] etc. Se remarcă obstinația pentru acordarea titlului de *primus inter pares* strămoșilor românilor, care „au civilizat planeta”.

Dacă în zona presei scrise, dacopatia se manifestă în limite rezonabile, ea zburdă în voie, în spațiul virtual. Internetul a fost invadat de noii apostoli ai dacopatiei. Forumuri, bloguri, tratează subiectul cu pasiune

și violență, cei moderați ori opozanții fiind atacați la baionetă. Printre aparițiile pe această piață se remarcă Daniel Roxin. Acesta moderează emisiuni la *Nașul Tv*, realizează filme documentare (serialul *Dacii - Adevăruri tulburătoare, Noi descoperiri*) și administrează pagina *Adevărul despre daci*, precum și site-ul cunoastelumea. Roxin aruncă pe piață aceleași teorii inconsistente, invită la emisiuni pretins științifice „specialiști” nerecunoscuți de mediul academic, care îi acuză pe adevărații specialiști în domeniu că ascund „adevărurile esențiale” ale neamului românesc. Roxin este un violent contestatar al valorilor civilizației romane și, în ultima vreme, se manifestă ca un aprig critic al Occidentului, *Adevărul despre daci* transformându-se tot mai mult într-o tribună a conservatorismului extrem. Iată câteva dintre titlurile paginii de Facebook *Adevărul despre daci*:

„Geto-dacii asteaptă să li se facă dreptate. Să contribuim cât mai mlți la recuperarea adevărului istoric. Află ce spun izvoarele istorice că s-ar fi petrecut în mia de ani în care, chipurile, nu avem o istorie: citește cartea ROMÂNII ÎN MILENIUL DE ÎNTUNERIC.”[41]

„Pentru cine este nocivă originea traco-dacă a limbii române”, „Arhivele Vaticanului”, „Documente care răstoarnă istoria oficială. Ce au făcut românii în mileniul de întuneric”, „Enigmele din Țara Luanei, poarta lui Dumnezeu din munții Buzăului” etc.

Deosebirea esențială dintre un expert și un amator este aceea că specialistul este dubitativ. Amatorul, dimpotrivă, este, întotdeauna, convins de argumentația sa. Roxin nu ține seama de adevărurile științifice și e nemulțumit profund de faptul că nu e băgat în seamă de lumea academică. Dar cum poate lumea academică să ia în seamă o persoană care declară: „Dacii au fost primii care au folosit principiile tehnologiei xerox 3D!”[42] ori:

„Vor veni cei care sunt împotriva dacilor, vor spune că aceste nume (de plante, n.a.) sunt ori slave, ori de la turci luate, ori de la unguri, ori din altă parte, sigur nu sunt dacice, pentru că nu le convine că există urme de la daci”[43].

La emisiunile lui Daniel Roxin sunt invitate persoane care nu sunt de specialitate, dar fac eforturi să pozeze în mari cunoscători, sunt interpretate diverse citate, scoase din context, ori sunt prezentate tot felul de falsuri.

Există, de asemenea, o adevărată obsesie pentru dezvăluirea manuscriselor ascunse în biblioteca Vaticanului, ținute sub oboroc, evident, de către Ocultă.

Într-un articol de pe internet, cu titlul: *Dacomani-iberații tulburate*, sunt analizate emisiunile produse de către Daniel Roxin, concluzia fiind:

„Roxin vorbește despre *credibilitatea științifică și onestitatea profesională, mediocritate, reaua credință* a istoricilor români, iar generalul Chelaru vorbește despre *toți neaveniții, incapabili să-și recunoască limitele*. [...] Bineînțeles, niște medici, milițieni, militari și alții sunt cei mai în măsură să-i judece pe istoricii țării.”[44]

De ce au o asemenea priză la public emanațiile dacopate? Și, mai ales, de ce nu ies la contraatac istoricii de elită? Istoricul Mihai Bărbulescu, specialist în istoria și arheologia Daciei Romane, membru corespondent al Academiei Române, susține că „filmul *Dacii - Adevăruri tulburătoare* are o audiență atât de mare fiindcă publicul nu e școlit suficient și că educația precară se face vinovată pentru dorința de senzațional a unei părți a publicului românesc”[45]. „Nu consider că trebuie să-mi pierd timpul polemizând cu medici, generali în retragere și alți *specialiști* de aceeași factură”, spune Mihai Bărbulescu[46].

La rândul său, istoricul Ioan Piso afirmă că autorii filmului vorbesc despre lucruri de care nu au habar, catalogând serialul lui Roxin drept: „bazonii comunistoide sau fascistoide care apar periodic în peisajul nostru subcultural”[47]. Piso adaugă faptul că dacopații sunt

„când foști legionari notorii, ca Iosif Constantin Drăgan, când membri ai Comitetului Central al PCR, când generali în retragere, iar acum operațiunea este condusă de chirurgul estetician milionar Napoleon Savescu de la New York, a cărui meserie cinstită ar fi să mute nasuri și urechi și nu să ne învețe istorie. Scopul acestora este unul politic, urmând cu bună știință sau instinctiv ordinul lui Stalin: *Să le iasă românilor din minte că sunt latini!* Noi trebuie să fim altceva decât restul europenilor, mai puri, mai puternici, mai geniali, noi să ne aflăm la originea civilizației, noi să-i fi învățat chiar și pe romani limba latină și alte asemenea tâmpenii. De ce? Pentru că nimeni să nu se bage în treburile noastre, să ajungem iarăși sub unul ca Ceaușescu, să facem ce știm noi cu poporul nostru. Cu acest Napoleon Săvescu m-am certat odată rău de tot, când am fost invitat să țin o conferință la Institutul Român din New York. Când a început cu prostiile sale și nu mai tăcea, l-am întrebat dacă a citit măcar zece cărți de istorie. *Bineînțeles*, mi-a răspuns. *Dacă citesc eu zece cărți de medicină, mă lăsați să vă operez?* Nu mi-a mai răspuns. De la revoluție încoace organizează congrese pseudoistorice în România, ridică construcții ilegale în Munții Orăștiei, sponsorizează în dreapta și în stânga, fiindcă găsește destui sărăntoci creduli, și induce o nesiguranță periculoasă, săpând la rădăcina identității noastre naționale.”[48]

Dan Alexe, în lucrarea sa, *Dacopatia și alte rătăcirii românești*, consideră că „argumentul cel mai aberant era însă cel al priorității și anteriorității limbii române (transmisă prin daci), asupra latinei. Această teorie este atât

de absurdă, încât trebuie făcut un efort pentru a o putea discuta calm.”[49]
Alexe continuă:

„Este greu și frustrant să le explici sistematic celor ignoranți chiar și principiile de bază ale unei discipline, în condițiile în care ei și-au stabilit din start o ideologie globală după principiul sectelor, o teorie pe care nu o pot pune în discuție pentru că, atunci, întreaga lor construcție ideologică s-ar nărui.”[50]

Precizând faptul că nu cunoaștem aproape nimic despre limba dacilor, Dan Alexe este siderat de faptul că „Atunci când îți vin cu un text în limba dacă, pe care îl pretind tradus, dacopații nu aduc nicio explicație privind metoda. E ca și cum traducerea le-ar fi căzut din cer, completă.”[51]
Concluzia:

„niciunul dintre ei nu s-a căznit să publice, până acum o gramatică, fie și sumară, a limbii dace, pe care pretind că au descifrat-o. De ce? Ei bine, pentru că nu au habar de lingvistică, nu știu cum funcționează și evoluează o limbă.”[52]

De ce se manifestă, astfel, dacopații? Dan Alexe susține că demența protocronică este demența națiilor mici: „Protocronismul nu a fost inventat de români [...] Alminteri, e o boală lipicioasă a națiilor mici și incerte, unde un grup sau mai multe grupuri de oameni, cu cultură șovăielnică și fără pregătire istorică sau lingvistică se coalizează pentru a inventa o măreție trecută, de dimensiuni cosmice, a neamului. [...] Toate aceste cărți, scrise în limbi diferite, se aseamănă până la identitate. Genul acesta de nebunie e repetitiv și obsesional. Toți protocroniștii - albanezi, maghiari, români sau ceceni - revendică o ascendență, pelasgă, etruscă, hitită. Toți susțin că nația lor adamică a fondat Roma sau Babilonul, iar în cazurile extreme, limba nației lor e limba primordială.”[53]

Exagerează? Credem că nu. Dacă dacii au inventat „xeroxul 3D”, au descoperit și colonizat America și au dat tonul civilizației umane, ce mai avem de spus? Doar faptul că românii, în fața greutăților cotidiene, se refugiază într-un trecut eroizant și eroizat artificial, de dacopații care trimit microbul inculturii către cei cărora li se adresează. Și care fac bani pe urma credulității noilor adepți.

NOTE:

[1] Dan Alexe, *Dacopatia și alte rătăcirii românești*, Editura Humanitas, București, 2015, p. 50.

[2] Lucian Boia, *Istorie și mit în conștiința românească*, Editura Humanitas, București, 1997, p. 82.

- [3] Dan Alexe, *op. cit.*, p. 95.
- [4] C. I. Istrati, *Introducere în: Nicolae Densușianu, Dacia Preistorică*, Tipo Moldova, Iași, 2010, p. XVII.
- [5] Mircea Babeș, *Renașterea Daciei*, în: *Observator cultural*, 9 septembrie 2003.
- [6] Dan Alexe, *op. cit.*, p. 95.
- [7] Nicolae Densușianu, *op. cit.*, p. I.
- [8] *Ibidem*, p. LIV.
- [9] *Ibidem*.
- [10] *Ibidem*, p. LVI.
- [11] *Ibidem*, p. XXIX.
- [12] *Ibidem*, p. LXI.
- [13] *Ibidem*, p. LXIII.
- [14] *Ibidem*, pp. 130-140.
- [15] *Ibidem*, p. LXIV.
- [16] *Ibidem*, p. LXIX.
- [17] *Ibidem*, p. XCI.
- [18] *Ibidem*, p. XCIV.
- [19] *Ibidem*, p. 150.
- [20] *Ibidem*, p. 256.
- [21] *Ibidem*, p. 329.
- [22] *Ibidem*, p. 378.
- [23] *Ibidem*, p. 525.
- [24] *Ibidem*, p. 850.
- [25] *Ibidem*, p. 864.
- [26] *Ibidem*, p. 1063.
- [27] Iosif Constantin Drăgan, *Noi, Tracii. Istoria multimilenară a neamului românesc*, vol. I, Editura Dacia, 1980, p. 73.
- [28] *Ibidem*, p. 74.
- [29] *Ibidem*, p. 91.
- [30] *Ibidem*, p. 124.
- [31] Napoleon Săvescu, *Noi nu suntem urmașii Romei*, Editura Intact, București, 2002, p. 25.
- [32] *Ibidem*, p. 29.
- [33] *Ibidem*, p. 51.
- [34] *Ibidem*, p. 73.
- [35] *Ibidem*, p. 75.
- [36] *Ibidem*, p. 85.
- [37] *Ibidem*, p. 197.
- [38] *Ibidem*, p. 221.
- [39] *Ibidem*, p. 247.
- [40] *Ibidem*, p. 257.
- [41] <https://www.facebook.com/AdevarulDespreDaci/?fref=ts>.
- [42] <http://www.academiatavencu.info/interviu/daniel-roxin-dacii-au-fost-primii-care-au-folosit-principiile-tehnologiei-xerox-3d-21822>.

- [43] http://pseudostiinta.ro/wiki/Daniel_Roxin.
- [44] <https://maxxyblog.wordpress.com/2012/04/02/dacomanii-aberatii-tulburate/>.
- [45] adevarul.ro/locale/cluj-napoca/cum-explica-istoricii-interesul-documentarul-despre-daci-1_50aeb6d7c42d5a6639eec88/index.html
- [46] *Ibidem*.
- [47] *Ibidem*.
- [48] adevarul.ro/locale/cluj-napoca/istoricul-ioan-piso-despre-dacii---adevaruri-tulburatoare-2012-sunt-bazonii-comunistoide-fascistoide-apar-periodic-peisajul-subcultural-1_50aeb34a7c42d5a6639f4b7d/index.html.
- [49] Dan Alexe, *op. cit.*, p. 62.
- [50] *Ibidem*, p. 63.
- [51] *Ibidem*, p. 85.
- [52] *Ibidem*.
- [53] *Ibidem*, p. 103.

BIBLIOGRAFIE

- Alexe, Dan, (2015). *Dacopatia și alte rătăcirii românești*, Editura Humanitas, București.
- Babeș, Mircea, (2003). *Renașterea Daciei*, în: *Observator cultural*, 9 septembrie.
- Boia, Lucian, (1997). *Istorie și mit în conștiința românească*, Editura Humanitas, București.
- Densușianu, Nicolae (2010). *Dacia Preistorică*, Tipo Moldova, Iași.
- Drăgan, Iosif Constantin, (1980). *Noi, Tracii. Istoria multimilenară a neamului românesc*, vol. I, Editura Dacia.
- Săvescu, Napoleon, (2002). *Noi nu suntem urmașii Romei*, Editura Intact, București, .

SITEOGRAFIE

- www.academiakatavencu.info
- www.adevarul.ro
- www.facebook.com.
- www.maxxyblog.wordpress.com
- www.pseudostiinta.ro

The Dacopaths and the Rewriting of History. How Can a Recurring Abberation Become Truth

Abstract: *Common phenomenon among small nations, the protochronism gave birth to parallel histories, subjugating scientific research to myths and imagination. The dacomaniacs and dacopaths have their origins in Nicolae Densușianu's work, Prehistoric Dacia, published in 1913. Ever since, in Romanian historiography there is a pseudo-*

scientific current, that minimizes the role played by Roman civilization and Latin language and overbids the Dac factor. Nowadays, taking advantages of naivety and poor level of knowledge that dominate Romanian audience, the new dacopaths essay to write a new history. Among popular authors there are Iosif Constantin Dragan and Napoleon Savescu, none of them specialist in historic studies. The most terrifying fact about dacopaths is that they invade the virtual space and their ineptudes penetrate even trough quality papers. The scientific world does not take a stand and ignores the aspect, encouraging the dacopaths to gain even more public support.

Key-words: *dacopath, dacomaniac, Densusianu, history.*